

HET BOEK VAN

Ot en Sien

DOOR

JAN LIGTHART EN H. SCHEEPSTRA

BEWERKT DOOR

MARCHIEN EISING

MET DE OORSPRONKELIJKE PLAATJES VAN

C. JETSES

ZESDE DRUK

A. W. SIJTHOFF | LEIDEN

Beste kinderen,

Er was eens een kleine jongen. Hij heette Ot. En een klein meisje. Haar naam was Sien.

Ot en Sien. Jullie vader en moeder kennen die twee kinderen goed. Opa en oma weten ook vast nog veel van ze. En straks zullen jullie dit ook doen. Want dit boek vertelt van hen.

Ot en Sien wonen naast elkaar. Het zijn buurkinderen. „Buurvrouw”, zegt Sien tegen Ots moeder.

Ja, Ot en Sien zeggen de dingen soms anders dan jullie nu doen. Ze zien er ook anders uit. Kijk maar naar de plaatjes. Misschien doen ze ook wel eens iets waar jullie nog nooit van hoorden.

Dat is allemaal niet erg. Want Ot zal toch een vriendje van je worden. En Sien een vriendinnetje. Net als ze dat waren van

ISBN 90 218

Copyright © zesde druk 1973
A. W. Sijthoff's Uitgeversmaatschappij B.V., Leiden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission of
A. W. Sijthoff's Uitgeversmaatschappij B.V.

KNIHOVNA NEDERLANDISTIKY

FF UK

585

jullie vader en moeder. En van opa en oma.
„Grootva en grootmoe”, zeggen Ot en Sien
soms.

Wat ze nog meer zeggen en doen? Dat kun
je in dit boek lezen en op de plaatjes zien.
Ga maar gauw beginnen!

MARCHIEN EISING

Van Ot

„Ot, Ot!”

Ot hoort niet dat moeder roept.

„Ot, waar ben je?”

„Hier moeder!”

„Waar is dat? In de tuin?”

„Ja!”

Moeder gaat naar de tuin. En ja, daar is
Ot. Bruin en poes zijn er ook. Ot zit op de
grond. Hij houdt met één hand poes vast.
Bruin, het paard, staat naast hem.

„Poes is stout, moeder. Ze wil niet.”

„Wat wil ze niet?”

„Niet op Bruin. En ze moet, he moeder?”

Ot tilt poes op. Hij zet haar hard op de
rug van Bruin. „En nu blijf je zitten, poes.”

„Maar Ot,” zegt moeder, „je doet poes pijn.

Laat haar gauw los.”

Ot laat poes los. Die loopt hard weg.

Ze wil niet paardjerijden.

„Wil jij dat wel?” vraagt moeder aan Ot.
Ot kijkt naar Bruin. Moeder lacht.
„Nee,” zegt ze, „niet op de rug van Bruin,
maar op die van mij.”

Op moeders rug naar huis?! Dat is fijn!

Ot en Sien

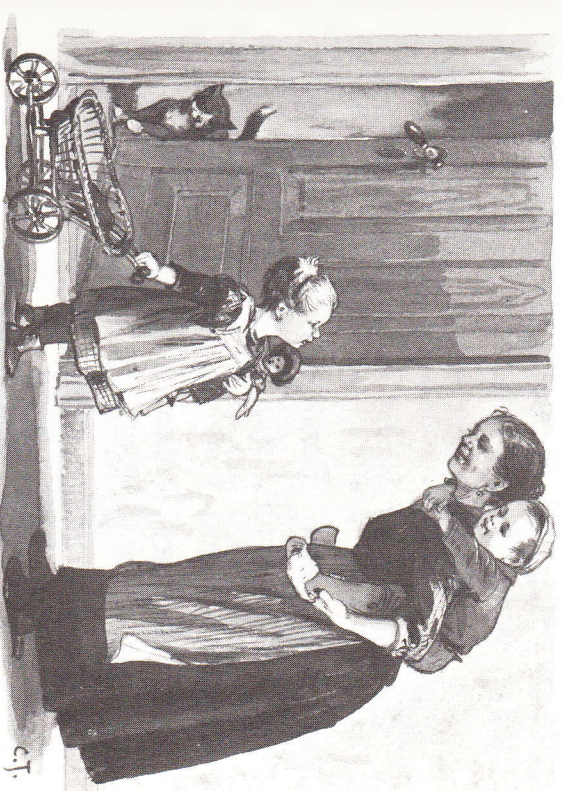
Maar wat is dat? Wie staat daar in de gang?
Het is een klein meisje met een pop en
een wagen. Mogen die zo maar in Ots huis?
Ja hoor, dat mag. Want dat kleine meisje
is Sien.

„Dag Sien,” zegt moeder.

„Dag buurvrouw.”

„Moeder is mijn paard,” roept Ot.

8

c.t.

Ja, dat ziet Sien wel.
Moeder zet Ot op de grond. „Zal ik ook
eens paard voor jou zijn?” vraagt ze aan Sien.
Sien is een beetje bang. Ze zegt niet „ja” en
ook niet „nee”.

Moeder neemt haar op de arm en geeft haar
een kus. Daar is ze niet bang voor. „Durf je
niet op mijn rug? Maar wil je wel graag met

9

Ot spelen? Dat is goed, hoor. Gaan jullie maar samen in de tuin.”

Ot geeft Sien een hand. „Kom maar,” zegt hij.

In de tuin staat Bruin nog. Daar gaan ze nu mee spelen. Eerst draaft Ot met Bruin om het grasveld. Dan mag pop gaan rijden en komt Bruin voor de wagen.

„Vort paard!” Maar Bruin trekt niet.

Daarom duwt Sien de wagen. Nu wordt Ot paard. Hij springt hoog op. Net een echt paard!

Fijn, he Sien?!

Een vreemd dier

Maar dan blijft Ot opeens staan en kijkt. Wat zit daar aan de boom? Sien blijft ook staan en kijkt ook.

Het is een vreemd ding. Het lijkt net een klein doosje. Maar dat is het niet, want het kruipt langs de stam.

Ot laat zijn paard staan. En Sien laat haar wagen ook staan. Ot bukt zich en kijkt goed. Sien bukt zich ook en kijkt ook goed. Sien doet Ot alles na. Maar nu steekt Ot zijn hand uit en grijpt naar het vreemde ding. Dat doet Sien hem niet na. Ze durft niet zo goed als Ot.

„Pas op,“ roept ze.

Ot tikt op het doosje. Dat valt op de grond en nu pakt Ot het gauw op.

Er zit iets in. Wat is dat? O, er steekt een kopje uit! Het is een beest!

„Een beest! Een beest!“ Ot danst in het rond.

„Een beest! Een beest!“ roept Sien en danst ook in het rond.

Dat moet moeder zien. „Ga mee, Sien.“

„Wat is dat, moeder?“

„Dat is een slak,“ zegt moeder. „Die woont in dat doosje. Dat is zijn huis.“

En moeder zingt:

„Slakje, slakje, kom uit je huis.
Laat je kopje kijken;
’k Wou zo graag je kopje zien,
’t Moet zo aardig lijken.“

Doet de slak het? Laat hij zijn kopje zien?
Ja, ja, daar is het! Ot voelt eraan. Maar dan gaat de kop gauw weer weg. Wat jammer.
„Brenghem maar weer in de tuin.“ zegt moeder.

Die Trui

Daar is Trui. Ze komt uit school. Ze is al zes jaar. Ot is vijf en Sien vier.

„Dag moeder.“

„Dag meiske.“

„Waar is Ot, moeder?“

„In de tuin met Sien. Ga jij daar ook maar heen. Wacht, neem voor elk een stuk koek mee. En dit is voor jou.“

Há koek! Daar houdt Trui van. Dat weet moeder wel. Ze knikt Trui eens toe. Die kijkt zo blij.

„Ga maar gauw naar buiten,“ zegt ze.

Dat doet Trui ook, maar eerst krijgt moeder een zoen. Die is voor de koek!

Moeder kijkt nu net zo blij als Trui.

„Eet de koek maar lekker op,“ zegt ze.

Trui gaat naar de tuin. Waar zijn Ot en Sien? O daar, bij de goot! Wat doen ze daar?

Ot grijpt met zijn handen in de goot. Sien roert er met een stok in. En nat en vies dat ze zijn!

„Niet doen,“ roept Trui.

„Een dam! Een dam in de goot, Trui!“

Dat roept Ot.

14

„Het water kan er niet door.“

„Het kan er niet door,“ zegt Sien.

„Maar jullie worden zo nat en vuil,“ zegt Trui.

„Kijk je broek eens, Ot. En je schort, Sien. Kom gauw mee naar de pomp. Ik heb koek voor jullie. Maar eerst moet je schoon zijn.“

Trui pompt en Ot en Sien wassen hun

15

handen. Dan smullen ze van de koeck. Lekker is die! Maar in de goot was het toch ook prettig.

Een verhaal

„Juf heeft verteld,” zegt Trui. „Heel mooi.
’t Was van een geit.”

„Me,” zegt Ot.

Hij doet zijn hoofd op zij en springt op Trui toe. Net of hij haar wil stoten. Sien lacht erom, maar Trui zegt: „Niet doen, Ot. Dan vertel ik niet.” Nu is Ot dadelijk stil. Hij wil graag dat Trui vertelt.

„Er was eens,” zegt Trui, „een oude, witte geit. Die had zeven kinderen. De jonge geitjes waren ook wit, net als de moeder. Ze woonden in een hut en die hut stond dicht bij een bos.

Eens moest moeder naar dit bos toe. De kleine geitjes bleven alleen thuis. Toen kwam er een groot beest. Dat was de wolf. Hij wou in de hut, maar de deur was dicht.

De wolf wou er toch in.

„Ik ben je moeder,” riep hij. Maar een van de geitjes zei: „Je bent moeder niet, je bent de wolf. Ik hoor het aan je stem. Die is zo zwaar.”

Een verhaal

(Vervolg)

Toen liep de wolf hard weg. Hij ging een stuk spek stelen en at dat op. Nu was zijn stem fijn. Gauw liep hij weer naar de hut.

„Doe open, ik ben je moeder.”

„Ja, dat is moeder,” zei een geitje. „Hoor maar, haar stem is fijn.”

Maar een ander geitje riep: „Je bent moeder niet. Je bent de wolf. Je poten zijn zwart en die van moeder wit.”

Weer liep de wolf hard weg. Hij stak zijn poten eerst in water en toen in een zak met meel. Toen liep hij weer naar de hut.

Klop! Klop! en hij stak een poot onder de deur door.

„Doe open! Ik ben je moeder,” riep hij. Zijn stem was nu heel fijn en zijn poot mooi wit. Nu zou het moeder dus wel zijn.

De deur ging open en — daar was de wolf. Hij keek heel kwaad en hij deed zijn bek wijd open.

Wat werden de geitjes bang!

Een kroop in de kast. Een kroop in een stoof.

Een kroop in de turfbak. Een kroop onder een stoel.

Een kroop onder de tafel. En een kroop in de klok.

„In de klok? Hoe kan dat?”

Ja, dat weet Trui ook niet. Maar juf zei toch, dat er een in de klok kroop.

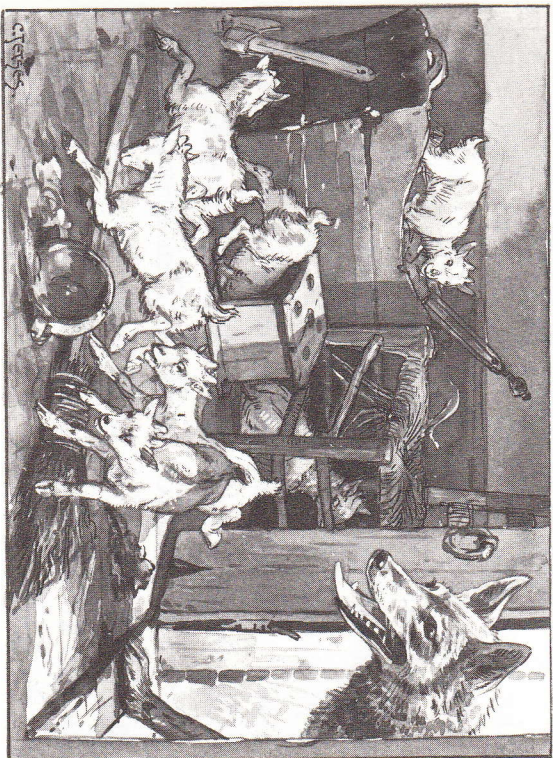
„En toen?”

Toen at de wolf er zes op.

O! O! Wat een lelijke wolf!

„En toen?”

Toen ging de wolf weg. En moeder kwam thuis.

Maar o, wat schrok die!

„Och, och, ze zijn dood. Mè-è, mè-è, ze zijn dood.” Dat riep ze maar aldoor.

Het geitje dat in de klok zat, hoorde dat.

Het keek om een hoekje en zag zijn moeder.

Toen sprong het gauw op de grond en het vertelde aan moeder wat de wolf had gedaan.

20

„Mè-è, mè-è, wat spijt me dat,” riep de moeder. „Wat spijt me dat!”

Ze liep de deur uit, terug naar het bos. Het kleine geitje nam ze mee. In het bos vonden ze de wolf. Hij lag te slapen en zijn buik ging op en neer.

Toen ging moeder geit gauw naar huis om een mes te halen. Daarmee sneed ze de buik van de wolf open en alle zes geifjes sprongen eruit. „Mooi! mooi!” roept Ot en springt van plezier.

„Mooi! mooi!” roept Sien ook.

Maar wie roept daar nog meer? En wat roept ze?

„Sien, je moet gaan eten. Het is tijd en moeder wacht op je.”

„Trui en Ot, komen jullie ook? Vader is er al!”

21

Een man met een aap

Op een dag komt Trui weer uit school.
„Wat ben je laat,” zegt moeder.
„Er is een man met een aap,” vertelt Trui.
„Mag ik nog even weer gaan kijken?”
„O,” zegt moeder, „die komen zo hier. Dan kun je ze goed zien. Roep Ot ook maar.”
„Ot! Ot! Een aap!”

Daar is Ot al. „Waar is de aap?”
Op straat. Moeder gaat eens kijken of ze hem al ziet. Trui en Ot gaan mee. En ja hoor, daar heb je ze! De aap zit op de arm van de man. Hij heeft een touw om de hals en een pet op. En een leuk rood rokje aan!
De man zet de aap op de vensterbank. Ot loopt erheen. „Niet doen, Ot.” Moeder pakt Ot bij de arm. „Je moet hier blijven. Als je dicht bij de aap komt bijt hij je.”

De aap zit voor het raam en kijkt. Hij ziet

er niet erg blij uit en hij trekt met zijn neus.
„Omhoog!” zegt de man.

De aap klimt omhoog. Hij doet het heel vlug. In een wip zit hij op het dak.

„Hij heeft vier handen,” zegt moeder. „Zie je wel, Trui?”

„Ja, ja!” roept Ot, „en een staart ook!”
Trui vindt het een vies beest. „Hij krabbt zich.”

De man trekt aan het touw en de aap glijdt naar beneden. Hij springt weer op de arm van de man.

Ot geeft de man een cent. Dan gaan de man en de aap verder. Die arme aap!

Ot is stout

Wat doet Ot daar?

Hij bindt poes een touw om de hals.

Poes zit wel stil, maar ze kijkt toch bang.

Sien staat erbij met de pop. Ze vindt niet dat

Ot lief is.

„Niet doen, Ot,” zegt ze.

Ot doet het wel. „Poes is een aap,” zegt hij.

„Ze moet omhoog!”

En hij zet poes tegen de stam van de boom.

Poes blijft stil zitten.

„Toe dan,” zegt Ot, „omhoog! In de bo

Hij trekt aan het touw.

Poes laat zich zakken en probeert w

komen. Maar ze kan niet, ze zit vast aa

touw.

Ot pakt haar open zet haar weer teg

stam. „Toe aap,” hij trekt poes aa

staart.

„Ot, niet doen,” zegt Sien, „dat mag

„Ja, ze zal,” zegt Ot. „Omhoog!

Vooruit, omhoog!”

Daar komt net moeder aan. Ze ziet w

doet. „Maar Ot,” zegt ze, „dat is lelijk.

gauw het touw los. Je doet poes pijn.”

„Poes is stout.”

„Nee, jij bent stout. Poes is toch geer

Pas maar op, of ik bind jou een tou

je been. Dan ben jij een aap en jaag

naar het dak.”

Daar moet Sien om lachen. En Ot oo

laat poes vrij. Die loopt hard weg. Aan een touw, nee, daar houdt ze niet van.

Ot en Trui

Ot en Trui staan voor het raam. Ze wachten op vader. Daar komt een man aan. Zou dat vader zijn?

De man gaat voorbij. Het is vader niet. Wat blijft die lang uit!

Trui loopt naar buiten. Nu kan ze ver de straat inkijken.

„Zie je vader al?” vraagt Ot.

„Nee.” Trui roept hard. Anders hoort Ot het niet. Want Ot is in huis en Trui is buiten.

Trui drukt haar neus tegen de ruit.

Die wordt nu plat. Wat lijkt dat gek!

Ot moet erom lachen. Dan gaat hij het ook doen.

Nu is zijn neus plat en lacht Trui om hem.

Trui geeft Ot een zoen. Maar Ot voelt die niet.

„Wat doe je daar?” vraagt een stem.

He, Trui schrikt ervan. Ze kijkt om.